

Arrest

nr. 269 793 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ELGAZI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRAMN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Beni Ansar op 20 maart 1973.

De verzoekende partij maakte op 3 april 2011 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 3 maart 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partij.

De verzoekende partij werd op 29 januari 2012 door de onderzoeksrechter onder aanhoudingsmandaat geplaatst omwille van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 27 maart 2012 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 10 maanden met uitstel voor voormelde feiten.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 27 april 2012 nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partij.

De verzoekende partij en mevr. I. V. boden zich op 12 februari 2013 aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen met het oog op registratie van hun verklaring van wettelijke samenwoning.

De verzoekende partij diende op 14 maart 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in haar hoedanigheid van echtgenoot van mevr. V.

De verzoekende partij maakte op 31 maart 2013 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 1 april 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij.

De verzoekende partij werd op 3 april 2013 vrijgesteld.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 september 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 28 juli 2015 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 25 januari 2016 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 19 februari 2016 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De verzoekende partij maakte op 16 maart 2016 nogmaals het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 18 augustus 2016 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 30 augustus 2016 een vierde aanvraag in voor verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam nogmaals een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 31 mei 2017 een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de burgemeester nam op 26 juli 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 12 september 2017 een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 maart 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 11 april 2018 een zevende aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie..

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 9 oktober 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 3 juli 2019 vernietigde de Raad de beslissing van 9 oktober 2018 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De verzoekende partij diende op 20 november 2018 een achtste aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 15 mei 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 233.626 van 5 maart 2020 de beslissing van 15 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten vernietigde. Tegen dit arrest werd een cassatieberoep aangetekend bij de Raad van State.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 30 december 2019 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) (en dit in functie van de zevende aanvraag gezinshereniging). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest van 16 juli 2020 van de Raad werd de beslissing van 30 december 2019 vernietigd.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 augustus 2020 de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 februari 2021 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 oktober 2021 een beslissing houdende de beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 20.03.1973

Geboorteplaats: Beni Ansar

Identificatienummer in het Rijksregister:2 73.03.20 653-10

Verblijvende te: (...)

Alias:

- A. H. - °03.12.1973 – nationaliteit: Irak
- E. J. H. - °03.12.1973 – nationaliteit: onbepaald

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 11.04.2018. Deze aanvraag werd middels een bijlage 20 dd. 09.10.2018 geweigerd, waarop betrokkene vernietigingsberoep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna "de Raad"). Bij arrest 223 543 van 03.07.2019 werd de bijlage 20 van 09.10.2018 vernietigd. DVZ nam daarop een nieuwe bijlage 20 dd. 30.12.2019, welke opnieuw werd vernietigd bij arrest 238 673 van 16.07.2020. Betrokkene werd vervolgens opnieuw in het bezit gesteld van een A.I. tot 22.01.2021 waarna hij bij verval van de termijn een F-kaart verkreeg op 26.02.2021. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg V. I. G. M. (52.10.22 404-01), zijn wettelijk samenwonende partner met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Op 27.11.2020 meldde de partner van betrokkene via het online ticketingsysteem van de Stad Antwerpen dat betrokkene reeds in februari (2020) de woning had verlaten. Op haar aangeven werd door Antwerpen op diezelfde dag een voorstel tot ambtshalve afvoering in het Rijksregister ingevoerd. Op 18.01.2021 werd betrokkene vervolgens ingeschreven op een afzonderlijk adres. Sedertdien leven hij en zijn partner niet meer feitelijk samen. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 25.06.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd hem door de Stad Antwerpen op 19.07.2021 per aangetekend schrijven verzonden. Op 17.08.2021 ontving Antwerpen het poststuk terug, het werd niet afgehaald. Betrokkene heeft dus uit eigen beweging nagelaten elementen aan te reiken dewelke nuttig konden zijn voor de beoordeling van zijn verblijfsrecht. Betrokkene heeft er zelf voor gezorgd dat niet kon worden voldaan aan de vereiste om hem overeenkomstig artikel 62 van de wet te horen. Het verblijfsrecht van betrokkene zal bijgevolg afgetoetst worden aan de in het administratief dossier aanwezige stukken.

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot 4° van de wet van 15.12.1980 betreft:

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene voldoet aan het uitzonderingsgeval zoals voorzien bij artikel 42quater, §4, 1°: Hij is sedert 12.02.2013 wettelijk samenwonende met mevrouw V. Zoals hierboven reeds werd geduïd, diende hij op 11.04.2018 zijn verblijfsaanvraag in en nam de relatie tussen hem en zijn partner een einde op 27.11.2020, datum van de melding van mevrouw V. en het voorstel tot ambtshalve schrapping.

Betrokkene en zijn partner zijn weldegelijk minstens drie jaar wettelijk samenwonende geweest waarvan één jaar in het Rijk.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen zijn de uitzonderingsgronden vervat in artikel 42quater, §4, 2° en 3° niet van toepassing.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Hoewel betrokkene voldoet aan het uitzonderingsgeval voorzien bij artikel 42quater, §4, 1° van de wet, dient bijkomend te zijn voldaan aan de voorwaarde gesteld in artikel 42quater, §4, 2° lid om het recht op verblijf te kunnen behouden. Uit de stukken die aanwezig zijn in het administratief dossier, kan wel worden vastgesteld dat betrokkene een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur had en daar ook loonfiches van had voorgelegd.

Echter dateert deze overeenkomst van 01.06.2017. Bij het verzoekschrift dat bij de Raad werd ingediend door de raadsman van betrokkene op 19.06.2019 werden eveneens loonfiches van betrokkene bijgevoegd. De meest recente loonfiches dateren van de periode 01.01.2019 tot 31.01.2019. Sedertdien heeft betrokkene zijn economische situatie niet meer geactualiseerd. De Administratie beschikt dus niet over actuele gegevens met betrekking tot eventuele bestaansmiddelen waarover betrokkene thans zou beschikken om alzo te vermijden dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Evenmin beschikt de Administratie over gegevens waaruit moet blijken dat betrokkene deel uitmaakt van een familie waarvan een lid voldoet aan de voormelde voorwaarde. Betrokkene heeft daaromtrent ook zelf niets voorgelegd. Er kan redelijkerwijze geconcludeerd worden dat betrokkene niet voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals deze is gesteld bij artikel 42quater, §4, 2° lid.

Bijgevolg vindt artikel 42quater, §4 geen toepassing.

Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In het administratief dossier bevinden zich geen elementen waaruit blijkt dat er enig gezondheids- of leeftijdsgebonden probleem zou zijn welk zich zou verzetten tegen het nemen van de huidige beslissing. Betrokkene verblijft sedert 11.04.2018 onafgebroken legaal in het Rijk. Hij verbleef daarvoor minstens sedert 08.03.2011 in België. Hij diende tussen die datum en 11.04.2018 meerdere verblijfsaanvragen in die allen geen gunstig gevolg kenden. Er dient opgemerkt te worden dat er geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden. Betrokkene verblijft dus iets meer dan drie jaar onafgebroken legaal in het Rijk, wat, zeker gezien zijn leeftijd, een relatief korte periode is. De duur van zijn verblijf in het Rijk vormt dus geen contra-indicatie voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Gezien betrokkenes leeftijd en zijn verblijfsperiode in het Rijk, is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende bindingen met zijn land van oorsprong moet hebben. Hij heeft er per slot van rekening meer dan 30 jaar gewoond. In zijn verzoekschriften bij de Raad merkt men eveneens op dat betrokkene de hulp van een tolk Berbers/Arabisch vraagt, waardoor kan besloten worden dat hij ook de taal nog machtig is. Uit het dossier blijken in ieder geval geen tegenindicaties met betrekking tot zijn bindingen met zijn herkomstland.

Het is voor de administratie thans niet duidelijk wat betrokkenes economische situatie is. Zoals hiervoor reeds aangegeven, heeft betrokkene in het verleden wel gewerkt, maar de administratie beschikt niet over actuele gegevens.

Gezien hij toch al enige tijd al dan niet legaal in België verblijft, is het niet onredelijk aan te nemen dat hij er een reeks kennissen en sociale contacten op nahoudt. Betrokkene legt daar echter zelf niets van voor. Bovendien sluit niets uit dat mijnheer zijn sociale contacten in België verder onderhoudt na het nemen van deze beslissing.

Hij is een volwassen persoon, voor zover hij vriendschappen wel behouden en/of verder contact wenst te houden met kennissen in België, staat niets hem daartoe in de weg. Er moet dan ook besloten worden dat zijn mate van sociale integratie, voor zover wij daar kennis van hebben, niet van die aard is dat ze het nemen van de huidige beslissing zou verhinderen. Uit verklaringen van derden die bij de verschillende verblijfsaanvragen van betrokkene werden ingediend, leest men dat hij goed ingeburgerd zou zijn, echter het gesolliciteerde karakter van die verklaringen kan niet worden uitgesloten. Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet dat betrokkene ook maar zou begonnen zijn aan het verplichte

inburgeringstraject. Er kan bijgevolg redelijkerwijs worden besloten dat de mate van sociale en culturele integratie van betrokkene niet van die aard is dat ze het nemen van deze beslissing zou verhinderen. De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds besproken. Sedert 27.11.2020 is er geen sprake van relatie meer met mevrouw V. Betrokkene heeft bovendien geen kinderen in België. De Administratie heeft ook geen weet van andere familieleden die in het Rijk zouden verblijven. Wat wel vaststaat is dat betrokkene thans als alleenstaande staat ingeschreven. Zijn gezinssituatie is dus niet van die aard dat ze zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 42quater, § 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht. Zij verwijt de verwerende partij verder een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat het verblijfsrecht niet zou mogen beëindigd worden op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Terwijl verzoeker weldegelijk aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voldoet en dit op een afdoende wijze heeft aangetoond.

Zodat de bestreden beslissing in die zin dan ook volledig niet enkel de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsplicht en de andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

A/ THEORETISCHE BESCHOUWING:

13.-

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

14.-

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een beëindiging van diens verblijfsrecht.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgisch grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

15.-

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

"Overeenkomstig art 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 25.06.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen."

Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing minstens dat de uitnodiging om individuele situatie toe te lichten hem niet heeft bereikt om na te gaan of hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties zoals voorzien in het artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast heeft verzoeker op geen enkel ogenblik kennisgenomen van de schriftelijke uitnodiging, nu deze blijkbaar terug toekwam bij de stad Antwerpen. Evenmin mocht verzoeker kennis hebben genomen van het bericht dat er een aangetekende zending afgehaald moest worden op het postkantoor.

Het feit dat de aangetekende zending blijkbaar verzoeker niet heeft bereikt, ontslaat verwerende partij niet om een zorgvuldig onderzoek te verrichten naar de individuele situatie van verzoeker.

Het valt niet te ontkennen dat verzoeker pas bij de betekening van de bestreden beslissing voor het eerste maal kennis heeft genomen van het gegeven dat hij op 25 juni 2021 zou zijn uitgenodigd om zijn individuele situatie toe te lichten.

Dit gegeven wordt door verwerende partij dan ook niet betwist, aangezien zij in de bestreden beslissing stelt dat het poststuk terug werd verzonden naar de stad Antwerpen.

Dat de uitnodiging om gehoord te worden verzoeker op geen enkel moment heeft bereikt.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers geenszins dat verwerende partij verzoeker na 25 juni 2021 opnieuw heeft gerappelleerd om zich alsnog aan te bieden op het Vreemdelingenloket om zijn individuele situatie toe te lichten.

Desgevallend kon verwerende partij de instructies hetzij opnieuw per aangetekende schrijven met een ontvangstbevestiging, hetzij in persoon laten betekenen, wat zij in casu niet heeft gedaan.

Wat er ook van zei heeft verzoekende partij zijn recht om gehoord te worden niet kunnen uitoefenen, rekening met het voorgaande, maakt in die zin een onzorgvuldig handeling uit.

Uit de bovenstaande gegevens blijkt aldus dat verzoekende partij geenszins het aangetekend schrijven heeft mogen ontvangen om binnen een welbepaalde termijn bewijsstukken over te maken in het licht van de artikelen 42quater, § 1, laatste lid en 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet, zelfs integendeel.

Wanneer de voorgelegde stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoeker weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan de verzoekende partij thans ook voorhouden dat de verwerende partij in die zin onzorgvuldig heeft gehandeld, en dat de motivering in de bestreden beslissing gebrekkig is.

Dat dit middel ernstig en gegrond is.

16.-

Aangezien verwerende partij op eigen initiatief de bestreden beslissing nam waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd zonder bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt.

Dit houdt in dat verweerder niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, maar tevens dient hij na te gaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen.

Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij verder onderzoek te verrichten, en bijkomende pogingen te ondernemen om verzoeker alsnog te horen omtrent zijn individuele situatie.

Blijkens het administratief dossier beschikte de gemachtigde van de staatssecretaris over sterke aanwijzingen dat verzoeker in aanmerking zou kunnen komen voor de toepassing van de uitzondering voorzien in artikel 42quater, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen van zijn arbeidscontracten en tewerkstellingen sinds zijn verblijf in het Rijk (zie stuk 5).

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen dat zij eerst minstens verzoeker uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familielevens...) binnen te brengen, die eventueel verweerder tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder of minstens is verwerende partij tekortgeschoten in haar onderzoeksplicht als een onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht. Aldus kon verwerende partij wetende dat de aangetekende zending verzoeker nooit heeft bereikt minstens de uitnodiging om gehoord te worden eveneens per gewone post te versturen, zodat er de zekerheid bestond dat verzoeker van deze uitnodiging niet onwetend kon zijn. Bovendien heeft verzoeker een klacht neergelegd bij Bpost, omdat hij gewoonweg niets heeft mogen ontvangen (zie stuk 2). Uiteraard spreekt het voor zich dat verzoeker dient gevrijwaard te worden voor fouten van derden.

Daar waar verwerende partij stelt "dat betrokkene niet voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals deze is gesteld bij artikel 42quater. §4, 2° lid", - stemt niet overeen met de werkelijkheid.

Indien verwerende partij een nazicht zou hebben gedaan in Dolsis, wat een bovendien een verplichting is van verwerende partij dan zou er duidelijk blijken dat verzoeker nog tewerkgesteld is. De motivering van verwerende partij met betrekking tot de economische tewerkstelling is niet afdoende. Thans brengt verzoeker loonbrieven bij (zie stuk 5).

Minstens diende verwerende partij nazicht in de RSZ-databanken te doen, waar verwerende partij toegang tot heeft, dan had zij kunnen vaststellen dat verzoeker de afgelopen jaren bijna onafgebroken werd tewerkgesteld.

Er is in casu sprake van een schending van het artikel 42quater §4, tweede lid Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de

zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat dit middel ernstig en gegrond is.

17.-

Uit artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er moest worden nagegaan dat, gelet op het eventueel intrekken van het verblijfsrecht van verzoeker op grond van zijn wettelijke samenwoning, moest worden nagegaan of de wettelijke samenwoning ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan tenminste één jaar op het grondgebied van het Rijk, zonder meer.

Verwerende partij dient in de door haar getroffen beslissing zeer duidelijk te motiveren op welke wettelijke grond zij zich beroept om bepaalde feitelijkheden te beoordelen. Hierbij dient zij ook de betreffende feitelijkheden nauwkeurig en vooral op een correcte wijze aan te reiken en uiteen te zetten. Verzoeker was op het ogenblik van de bestreden beslissing al langer dan drie jaar wettelijk samenwonend, waarvan ook minstens één jaar in België.

Verzoeker heeft namelijk op 12 februari 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd bij de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen. In casu woonde verzoeker weldegelijk minstens drie jaar wettelijk samen, waarvan één jaar in het Rijk. Hoewel dit door de verwerende partij niet betwist werd, legt zij zonder meer dit gegeven naast zich neer.

Verwerende partij heeft ten onrechte geoordeeld dat verzoeker zich niet in één van de uitzonderingssituaties zou bevinden zoals bepaald in artikel 42quater, §4, 1°.

Dat een schending van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Verwerende partij is bijgevolg overgegaan tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker op basis van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet zonder evenwel een juiste toepassing te maken van de uitzonderingsregel van artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet terwijl zij nochtans over alle noodzakelijke gegevens beschikte teneinde zich ervan te vergewissen of verzoeker voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden.

Het middel is gegrond.

18.-

Verder stelt verwerende partij ten onrechte dat er nergens kan afgeleid worden of verzoeker zou zijn begonnen aan het verplichte inburgeringstraject. Wel in tegendeel, kan er gesteld worden dat verzoeker zich volledig heeft kunnen toeleggen op zijn integratie met een tewerkstelling als gevolg wat uit de voorgelegde stukken duidelijk blijkt.

Echter, gezien het geheel van overtuigende voorgelegde stukken is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om in deze zin te oordelen. Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de stukken niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht.

Verzoeker kent de redenen niet waarom verwerende partij bepaalde stukken in het administratief dossier heeft genegeerd. Hoewel zij op geen enkel ogenblik betwist dat verzoeker de brief om zijn individuele situatie toe te lichten niet heeft ontvangen, moest zij het nodige doen om verzoeker opnieuw uit te nodigen voor een gehoor. Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij vertrekt van verkeerde premissen. Omwille van deze gegeven werd de formele en materiële motiveringsplicht geschonden.

Kortom, dat de bestreden beslissing steunt op ondeugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor de bestreden beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker enkel besluiten dat hij niet werd gehoord alvorens over te gaan tot beëindiging van diens verblijfsrecht. Dit blijkt immers impliciet uit de motivering van de bestreden beslissing.

19.-

De motivering van verwerende partij met betrekking tot deze stukken is niet afdoende en motiveert dit als volgt:

“Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater. §1.3° lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verwerende partij moest bij het nemen van zijn beslissing rekening houden met alle humanitaire elementen, wat in casu niet gebeurd is. Zo wordt er gesteld dat verzoeker echter maar drie jaar onafgebroken legaal in het rijk zou hebben verbleven wat een relatief korte periode is.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker al jaren onafgebroken in het Rijk verblijft en in 2013 een aanvraag tot gezinshereniging had ingediend.

Bovendien blijkt uit diverse verklaringen van derden dat verzoeker goed ingeburgerd is en zijn centrum van belangen hier heeft opgebouwd. Deze humanitaire redenen dienen mee in overweging genomen te worden nu verzoeker dreigt zijn opgebouwde professionele en privérelaties in België te verliezen.

Dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze beslist dat deze elementen niet in aanmerking komen.

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat verzoeker, integendeel tot wat de verwerende partij beweert, gedurende zijn onafgebroken verblijf, de nodige inspanningen levert teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving.

20.-

Verder merkt verzoeker op dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden zonder een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing stelt dat :

“Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het me inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden. ”

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om het verblijfsrecht van verzoeker in te beëindigen, zodat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd noch in feite noch in rechte.

Verzoeker werd zelfs totaal niet gehoord om een onderzoek te doen naar zijn humanitaire situatie alvorens werd overgegaan tot de beëindiging van diens verblijfsrecht.

Eveneens zijn er voldoende aanwijzingen dat dit inderdaad niet gebeurd is, hetgeen maakt dat de bestreden beslissing foutief werd gemotiveerd met betrekking tot de niet uitgevoerde hoorplicht.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, blijkt uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De gemachtigde kon in casu immers geen beëindiging van het verblijfsrecht betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet diende te worden beëindigd.

Verweerder heeft op een kennelijk onredelijke wijze beslist dat verzoeker zijn humanitaire situatie niet afdoende heeft aangetoond. Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen waarom verzoeker dit gegeven niet afdoende heeft kunnen aantonen.

Verwerende partij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden

Ook dit middel is ernstig en gegrond.

Dit eerste en enig middel is dan ook gegrond.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet,*
- de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- de zorgvuldigheidsverplichting,*
- de motiveringsplicht,*
- de hoorplicht*

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Gelet op het feit dat werd vastgesteld dat de gezamenlijke vestiging van de verzoekende partij met haar voormalige partner tot een einde was gekomen, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht een einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij.

Geheel in overeenstemming met artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet werd de verzoekende partij evenwel nog per brief van 19.07.2021 in de mogelijkheid gesteld om aan te tonen dat zij zich in één van de voorziene uitzonderingssituaties bevindt.

In casu blijkt dat de verzoekende partij per aangetekend schrijven d.d. 19.07.2021 werd uitgenodigd om zijn situatie toe te lichten, en dit aangetekend schrijven niet heeft afgehaald.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een klacht bij B-POST, blijkt uit het administratief dossier dat op 29.11.2021 door B-POST het volgende werd geantwoord aan DVZ:

Bij nazicht hebben we vastgesteld dat uw zending terug naar de afzender werd verzonden nadat er een melding in de brievenbus achtergelaten was.

De zending heeft 14 dagen op het postkantoor gelegen en is daar niet opgehaald geweest, de zending is terug naar afzender gegaan.

Waar de verzoekende partij meent dat dit gegeven de verwerende partij niet ontslaat van haar onderzoeksverplichting, laat verweerder gelden dat het uiteraard aan de verzoekende partij toekwam om in reactie op het aangetekend schrijven alle bewijzen voor te leggen, dewelke zij nuttig achtte voor haar dossier.

Dat zij ervoor kiest om zich de facto onbereikbaar te maken, is haar eigen keuze en kan evident de verwerende partij niet ten kwade worden geduid.

Waar de verzoekende partij thans verwijst naar arbeidscontracten, werden deze niet tijdig te beoordeling voorgelegd aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verder voert verzoekende partij aan dat het niet zou vaststaan dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing in de mogelijkheid zou zijn gesteld om haar standpunt uiteen te zetten.

Verweerder benadrukt verder dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Dienaangaande benadrukt verweerder dat de verzoekende partij per aangetekend schrijven van 19.07.2021 uitdrukkelijk werd uitgenodigd om alle relevante documenten en elementen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris mede te delen, zodat deze mee in overweging zouden kunnen worden genomen bij het beslissen of al dan niet een einde aan het verblijf diende te worden gesteld.

Dat de verzoekende partij niet kon worden bereikt, is niet te wijten aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Het is de verzoekende partij die zich de facto onbereikbaar heeft gemaakt.

Verzoekende partij kan derhalve niet ernstig ontkennen dat zij wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft op die manier het recht van verzoekende partij om gehoord te worden, geëerbiedigd.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

De verzoekende partij toont niet aan dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van het sociaal bijstandstelsel.

In een laatste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat artikel 42quater, §4, 1° wordt geschonden, nu de verzoekende partij stelt dat hij wel degelijk voldoet aan de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet.

De gaat voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij wel degelijk in aanmerking komt voor de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet :

Hoewel betrokkene voldoet aan het uitzonderingsgeval voorzien bij artikel 42quater, §4, 1° van de wet, dient bijkomend te zijn voldaan aan de voorwaarde gesteld in artikel 42quater, §4, 2e lid om het recht op verblijf te kunnen behouden.

Afgezien van het feit dat de verzoekende partij aldus aan geen enkele van de door artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet gestelde uitzonderingsvoorwaarden beantwoordt, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verder ook onderzocht of de verzoekende partij op grond van humanitaire overwegingen verder tot verblijf zou moeten worden toegelaten.

Geheel in overeenstemming met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet werd hierbij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij nog geacht kan worden bindingen te hebben met het land van oorsprong.

De verzoekende partij slaagt er op geen enkele wijze in om aannemelijk te maken dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met meer actuele informatie, dewelke van enigerlei invloed had kunnen zijn op de totstandkoming van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de duur van het verblijf, sociale integratie inburgeringstraject , merkt verweerder op dat uit de motieven van de bestreden beslissing immers blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze rekening werd gehouden met de aangehaalde elementen.

De verwerende partij beklemtoont andermaal dat de verzoekende partij heeft nagelaten om een dossier samen te stellen en niet heeft meegewerkt aan het onderzoek van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de voorgelegde documenten op gedegen wijze heeft beoordeeld. Tevens werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris op zorgvuldige wijze nagegaan of de verzoekende partij

desgevallend in aanmerking kon komen voor één van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de voorgelegde documenten, alsook met de andere elementen dewelke blijken uit het administratief dossier, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenwel geoordeeld dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij diende te worden beëindigd. Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2] binnen vijf jaar[2] na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; (...)

Het is niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de verzoekende partij en haar voormalige partner.

Het is evenmin betwist dat de verzoekende partij “voldoet aan het uitzonderingsgeval zoals voorzien bij artikel 42quater, §4, 1°: Hij is sedert 12.02.2013 wettelijk samenwonende met mevrouw V. Zoals hierboven reeds werd geduïd, diende hij op 11.04.2018 zijn verblijfsaanvraag in en nam de relatie tussen hem en zijn partner een einde op 27.11.2020, datum van de melding van mevrouw V. en het

voorstel tot ambtshalve schrapping. Betrokkene en zijn partner zijn weldegelijk minstens drie jaar wettelijk samenwonende geweest waarvan één jaar in het Rijk.”, zoals de verwerende partij zelf vermeldt in de bestreden beslissing.

Evenwel diende de verzoekende partij ook nog aan te tonen te voldoen aan het tweede lid van artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verzoekende partij stelt dat zij tewerkgesteld is en dat de verwerende partij reeds ernstige aanwijzingen had van een tewerkstelling. Zij meent dat indien zij gehoord zou zijn geweest, zij dit had kunnen verduidelijken.

Samen met de verwerende partij kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij bij brief van 19 juli 2021 werd uitgenodigd om haar individuele situatie toe te lichten. Het aangetekend schrijven werd echter niet afgehaald door de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt dat Bpost op 29 november 2021 aan de tegenpartij meedeelde dat er een melding werd achtergelaten in de brievenbus van de verzoekende partij. De zending heeft 14 dagen op het postkantoor gelegen. Doordat de zending niet werd opgehaald is deze terug naar de afzender verzonden. De verwerende partij heeft aldus het nodige gedaan om tegemoet te komen aan haar onderzoeksplicht. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geïmputeerd dat de verzoekende partij haar aangetekende zending niet gaan afhalen is.

Anderzijds had de verwerende partij wel degelijk een sterke aanwijzing in het administratief dossier dat er sprake was van een tewerkstelling in hoofde van de verzoekende partij. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij een voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde duur ondertekende op 1 juni 2017. Tevens blijkt uit de weigeringsbeslissing van 30 december 2019 dat de verwerende partij de geldigheid van deze arbeidsovereenkomst nog steeds in aanmerking nam. Er werd toen geen rekening gehouden met de eigen inkomsten van de verzoekende partij, omdat enkel de inkomsten van de Belgische referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen. Gelet op deze sterke aanwijzingen is de Raad van oordeel dat de verwerende partij zich niet geheel kan verschuilen achter haar aangetekende zending. De verwerende partij had heel gemakkelijk via andere kanalen waartoe zij toegang heeft kunnen nagaan of de verzoekende partij nog steeds tewerkgesteld was onder een vaste arbeidsovereenkomst en dit temeer op de aanzienlijke gevolgen, met name dat er dan niet ontkent kan worden dat de verzoekende partij wel degelijk onder de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet valt. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij *in casu* tekort is gekomen aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangenomen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU